

SONJA KOVALEVSKY

VERA VORONTZOFF

FORTÆLLING FRA RUSLAND

OVERSAT AF OTTO BORCHSENIUS

KJØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & Co. (M. A. HANNOVER)

1893

I.

Jeg gjorde hendes Bekjendtskab i Aaret 1876. Jeg var ganske nylig ankommet til Petersburg, efter at have afsluttet mine Studier ved et tysk Universitet. En skjøn Dag sad jeg ved mit Skrivebord, da det bankede paa Døren, og et Par Øjeblikke efter traadte en høj, slank Dame ind i mit Værelse. Hun var iført en meget tarvelig Kaabe og havde paa Hovedet et af de store, sorte uldne Tørklæder, som Kvinderne af de lavere Klasser i Rusland plejer at bære om Vinteren, og som saa fuldstændig skjulte hendes Ansigt, at jeg i det første Øjeblik ikke saa' mere deraf end den lille, af Kulden let rødmede Næsetip. Men efter at Hovedklædet vel var kommet af, saa' jeg ikke uden en vis Forundring, at hun var ganske ung og usædvanlig smuk. Den slanke Figur, den mathvide Teint, let fremhævet ved en varmere Farveafskygning paa Kinderne, den

fuldendte Ansigtsoval — alt hos hende fik én til at tænke paa en Kunstners Idealportræt. Men hvad der mest faldt i Øjnene, var hendes aristokratisk fine Hænder med de smalle Negle, og hendes af sorte Frynser overskyggede store mørkeblaa Øjne. Trods den yderlige Tarvelighed i hendes Dragt, var det umuligt at tage hende for andet end en »barischnja« (Adelsfrøken).

»Jeg er Vera Vorontzoff,« sagde hun.
»Maaske har De hørt mit Navn før?«

Det var mig i Virkeligheden ikke ubekjendt, og da jeg hørte, hvem hun var, forundrede jeg mig ikke længer over hendes Udseende, thi Familien Vorontzoff er bekjendt i Rusland for sin usædvanlige Skjønhed.

Mine og Veras Forældre havde en Gang været nære Omgangsvenner, men senere havde Livet skilt dem ad — de var flyttede til hver sin Egn af Rusland og havde tabt hverandre af Sigte. Jeg mindes dog, at jeg som Barn ofte har hørt min Fader tale med Begejstring om »den smukke Fru Vorontzoff«, Veras Moder. Hvad Vera selv angaar, var hun omtrent jevnaldrende med mig, og vi havde leget sammen som smaa Piger, men senere havde jeg ikke nærmere hørt tale om hende.

Jeg forsikrede imidlertid, at det glædede mig at se hende, og spurgte om hendes Ærende,

thi der var noget i hendes Optræden, som tydelig sagde mig, at hun ikke var kommet for at aflægge et almindeligt Besøg, ene og alene for at have den Glæde at forny et gammelt Bekjendtskab.

»Min Fa'r er død,« svarede hun, »og min Mo'r er gaaet i Kloster. Jeg er altsaa fuldstændig uafhængig og har en Smule Formue, som er tilstrækkelig for mine Fornødenheder. Nu har jeg kun ét Ønske, ét Maal — at hellige mit Liv til et eller andet stort og velsignelsesrigt Værk. Det er derfor, jeg er kommet til Petersburg, men jeg har ingen Bekjendte her. Dem kjender jeg af Omtale; der har været skrevet meget om Dem i Bladene, og jeg véd, at De har studeret mere og er i Besiddelse af flere Kundskaber end de fleste Kvinder. Derfor har jeg opsøgt Dem for at bede Dem om et Raad: led mig ind paa den rette Vej, vis mig et Arbejde, hvortil jeg kan hellige mig med Legeme og Sjæl.«

Dette var jo en temmelig original Maade at indlede et Bekjendtskab paa, og i en andens Mund vilde vel hendes Ord have forekommet mig besynderlige og maaske beregnede paa Effekt. Men den unge Pige havde udtalt dem saa simpelt, hendes klangfulde Altstemme havde saa dybe og bevægede Tonefald, og Blikket fra hendes blaa Øjne var paa én Gang saa